

[Niels Helveg Petersen]

på en sådan måde, at vort eget aftalesystem, som er specielt, og som vi er glade for, kan bevares.

På kulturområdet glæder jeg mig over at målsætningen for det kulturelle samarbejde er respekten for mangfoldighed og nationale særpræg, en tankegang, som jo udmærket afspejler den måde, vi ser på det på her i Danmark.

Nærhedsprincippet's traktatfæstelse finder jeg også positiv. Det er her slået fast, at opgaverne skal løses så tæt ved borgerne som muligt – et princip, vi selv har forsøgt at leve efter her i landet – og det skal nu prøves på det europæiske plan. Domstolens virksomhed vil her være af afgørende betydning, og jeg tror, man skal gøre en del ud af netop at understrege Domstolens betydning på dette område.

Det retlige samarbejde mellem medlemslandene forbliver jo et mellemstatsligt samarbejde, indtil nye beslutninger træffes. Også det mener jeg er vigtigt at få understreget. Der er altså ikke med vedtagelsen af unionstraktaten tale om fælleseuropæiske politimyndigheder eller andet overnationalt samarbejde på dette område.

Til afslutning vil jeg nævne, hvad der for mig at se er to overordnede hovedsynspunkter, der taler for et ja til unionstraktaterne. For det første: Vi skal her i Danmark aktivt være med til selv at udforme den europæiske politik. Små lande og især små lande har en stærk interesse i at være med rundt om bordet, hvor afgørelserne træffes, og øve indflydelse på egne vilkår.

For det andet: Med den ansøgning om medlemskab, som er kommet fra Sverige, og den, der efter alt, hvad vi ved, kommer fra Finland i morgen – det finske parlament diskuterer jo dette spørgsmål netop i dag – åbner der sig mulighed for at få løst et grundlæggende markedsproblem for Danmark, som har bestået siden 1972, nemlig at vi var det eneste nordiske medlemsland. Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at Sverige og Finland søger på det grundlag, der nu ligger. Det er unionstraktaten, der er grundlaget for Sveriges og Finlands ansøgning. Og det er jo just – det vil jeg gerne understrege over for hr. Gade – en af grundene til, at Danmark jo ikke kan forvente at have nogen stærk forhandlingsposition, hvis vi siger nej, når Sverige og Finland har søgt på det grundlag, der allerede foreligger. Jeg synes, det

understreger, at det vil være svært at etablere en stærk forhandlingsposition for Danmark i den situation.

Til allersidst vil jeg sige, at vi oplever i disse år, at internationaliseringen af vort samfund skrider hastigt frem, men vi oplever også, at internationaliseringen går hånd i hånd med større bevidsthed om det nationale. Efter min opfattelse vil nationalstaten forblive den fundamentale byggesten for det europæiske samarbejde. Jeg ser ingen fremtid for en føderal model. Europa må udvikle sin egen model. Vi skal opleve – og jeg tror, vi kommer til det – en udvikling af samarbejdet mellem selvstændige nationalstater, men det skal udvikles med respekt for det nationales værdi og det nationales uundgæelighed. Det er illusion at se bort herfra.

Til slut kan jeg oplyse, at den radikale folketingsgruppe agter at stemme ja til lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Hr. Niels Helveg Petersen havde nogle problemer med at forstå et par af SF's synspunkter, og en af grundene er måske, at hr. Niels Helveg Petersens præmis er forkert. Diskussionen handler jo ikke om, at EF skal sættes i stå, at der ikke skal sættes på økonomisk samarbejde, og at miljøsamarbejdet skal sættes i stå. Det er jo ikke det, der er SF's pointe.

SF's pointe er, at vi vil integrere også breder i Europa end EF, og at vi vil prioritere de steder, hvor vi mener det er nødvendigt at samarbejde. Det vil sige, at det jo er os, der egentlig på mange måder er mere optaget af at integrere end dem, der vil bygge Unionen. Det gælder i forhold til Central- og Østeuropa, og dér kan jeg så forstå på hr. Niels Helveg Petersen, at det også er Det Radikale Venstres synspunkt, at det varer lang tid, inden Central- og Østeuropa kan blive medlem – lad os nu tage de tre første lande, Polen, Tjekkoslaviet og Ungarn. Det forstår jeg simpelt hen ikke.

Jo, hvis man er meget optaget af at bygge systemet op, men jeg forstår ikke, at man ikke kunne forestille sig en model, hvor de lande fik politisk plads ved bordet og man da brugte den grundtanke, som egentlig var hr. Niels Helveg Petersens før, i en bredere europæisk sammenhæng, således at de fik overgangsordninger til at beskytte deres markeder, mens de